

Op zaterdag 16 november was ik de bezoeker van het Stukgoed Festival. Van tevoren heb ik het programma doorgenomen en verheug me op de nogal verschillende disciplines. Toneel, zang, zelfs opera en operette, dans, een dichter. Op zijn minst wordt ik vanavond verrast door deze of gene. Een fijn vooruitzicht. Ik ben geen frequente bezoeker van het festival en ik bestudeer dus na binnenkomst het publiek in de foyer. Gemengd qua leeftijd hoewel de luidruchtigste groep vast en zeker voor de spelers van (oud)Risk is gekomen. Kortom er hangt een prettige sfeer. De zaal is uitverkocht en we kunnen beginnen.

De presentatie voor vanavond is in handen van Anita Anders en Robbert Oskamp. Een schitterende verschijning opent theateraal het gordijn en eist de aandacht op. Jammer voor de pianist die toch ook een kleine show neerzet. Anita brengt ons ertoe niet alleen mee te zingen, dat deed de zaal ook zonder te vragen al, we zongen ook elkaar toe. Een charmante en blijde ervaring en dan moet de avond nog beginnen. Alle acts, vernemen wij worden toegelicht met een lied van haar. En dat vind het publiek heel fijn.

1. Pien Roelofs & Matthijs Doolaar.

Een scène over, nou ja op een camping. Nou heeft een camping sowieso iets knus. Een knusse gitaar met iemand die pingelt en soms gaat het bijna goed. Maar in het echt heeft Bruce dus ècht een goed nummer. In deze scène wordt zelfs gecommuniceerd via een wasrekje die je als toeschouwer ook een beeld geven over de personages. Grappig dat de wc daadwerkelijk wordt doorgetrokken. Het gitaarspel en de kruiswoordenpuzzel worden steeds meer met elkaar verbonden. Uiteindelijk weten deze campinggasten het kleine venijn te stoppen en elkaar te vinden in de muziek en de puzzel op te lossen. Een lieve ontwapenende scène is de goede start van het festival.

2 Favori

Rosina Cival en Sjoerd Brouwer

Ingeleid door een lied van de sound of music staat er een schitterende oudere dame in vol ornaat op het podium nadat de piano piepend is verschoven naar de gewenste plek. De make-up, kleding, haardracht, deze dame weet alleen al hiermee impact te maken en haar autoriteit uit te stralen. Als een koningin. Begeleid door het schijnbaar moeiteloze spel op de piano. En dan krijgen we les. Favori wil ons wat vertellen. Over muziek die minder bekend is onder het grote publiek, maar deze muziek is de moeite waard. En van zo'n iemand neem je alles aan wat ze vertelt. Over Mozart, waar we starten, die Lustige Witwe, en dan een kleine verkleedpartij. Een sjaal en een lief klein hoedje waarmee ze goed kan laten zien hoe expressief zang kan zijn. Afsluitend met een lied uit de musical Elisabeth. De jonge keizerin vertaald door deze dame was misschien niet geloofwaardig maar dat was ook niet het doel. Soms was het spannend om te kijken omdat het zichtbaar een bijzonder inspanning was om alles goed aan te zetten. Het is leerzaam maar die inspanning maakte dat het geen ontspannen genieten was. Maar vooral respect afdwong voor de prestatie die werd neergezet.

3 Felice;

4 choreografieën door 4 danseressen:

Roos de Groot, Beau Delwel, Daphne Cools & Felice Slegers

Dat moet een uitdaging zijn geweest. Dansen op het podium(pje) van 't Kapelletje. Dat is echt op de vierkante meter. Er werden vier dansen op gevoerd. De eerste was een beetje bevreemdend. Er werd niet synchroon gedanst het ging hier om improvisaties, er waren wel vergelijkbare bewegingen echter de dansers leken in een eigen sfeer te zijn, individuen ten opzichte van elkaar en geen contact met het publiek. Deze dans werd afgewisseld met een dans met vier danseressen. In de tweede improvisatie zag ik wel het spel tussen de dansers onderling. Dat maakte het ook spannender om naar te kijken. Een dialoog van lichamen. Afgesloten met een dans voor 4. Hoewel de prestaties laten zien dat dit geoefende dansers zijn mistte het contact met het publiek. We laten ons namelijk graag inpakken. Neem ons vooral mee.

4 Henk Versluis draag voor.

De dichter. Doe je ogen dicht en bedenk hoe een dichter eruit ziet. Doe ze openen dan is daar Henk Versluys. Zoek de verschillen. Als Henk eerst op de stoel gaat zitten om met het houten instrument de regen na te bootsen doe ik onwillekeurig mijn ogen dicht. Verstilling. Ik had het gelezen in de aankondiging. Dan is dat het moment. Hij beschrijft vervolgens de stilte in een gedicht. Met pauzes. Je hartslag gaat daadwerkelijk naar beneden. Er volgen ook persoonlijke gedichten en een fijn gedicht over een woord dat kwijt is. En hoe de dichter het zoekt. Een mooie, verrassende en ook wel hilarische zoektocht. En de vraag hoe woorden kunnen verdwijnen. Het was oprecht fijn om deze gedichten gehoord te hebben.

5 Theatergroep Stuk 'Voor alles'

Spannend, die dansscène met die lampjes. Het werkt. Het luid ademen van de dansers als de dans voorbij is. De angst die door de spelers vorm krijgt, met een schaduw en hoe je als publiek mee ademt als iemand in ademnood lijkt, van angst. De hoorbare hartslag. De verrassende scène met de handen. Iedereen is direct geboeid door wat er gebeurt. De aanhoudende beat en de stilte. Theatraal. Met een prachtig lied. Het kostte me, misschien door het schouwspel moeite om alles te verstaan. Misschien was ik teveel opgezogen door het beeld, maar ik wilde kennelijk geen woord missen. Deze groep heeft heel theatraal een gevoel vormgegeven. Dat is een beeld dat blijvend is.

6 Neil Dolan met 'The habits we keep'

Spel: Madhu Teunissen

Wat een prachtig gezongen romantisch lied dacht ik. Maar het was geen romantiek. Het was de verslaving in dit geval voor het mobiele apparaat wat voor velen herkenbaar is. En dan het gesprek met het publiek. Of nou ja over de hoofden van het publiek. De stem die haar verleide met alle denkbare excuses die iedereen kent galmde over onze hoofden en als toeschouwer kon je niet anders dan zelf ook nadenken. Dat benadrukte de actrice prachtig. Ja, ik weet het ook niet. Wat is de gewoonte voor jou? En wanneer wordt een gewoonte een verslaving. En wanneer verlies je de controle. Dat je in een korte scène via zang een sfeer oproept en vervolgens zulke diepe vragen met je publiek kunt bespreken is een kracht van het theater. Een scène die niet alleen mooi was om naar te kijken maar aan het denken zette. Dankjewel.